

2

++ ห้องสมุด ++

"ว่าไงนะไอโกะ! มีคนรู้เรื่องนี้แล้วหรือ"

คาได้กระซิบถามไอโกะเบาๆ ที่มุมลับตาคนในห้องสมุด เด็กสาว
เป็นคนเดินไปลากเขามาระหว่างที่เขากำลังจะไปกินข้าวกลางวันกับ
เพื่อนๆ พอดี

"อืม ก็ใช่ล่ะสิ ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่าหมอนั้นรู้เรื่องนี้ได้ยังไง พี่
คาโต้ เราจะทำยังไงดีล่ะ ฉันไม่อยากพลาดรางวัลนักเรียนดีเด่นนะ"
ไอโกะถามคาโต้ด้วยน้ำเสียงหวาดหวั่น

หากทางโรงเรียนรู้ว่าเธอไปถ่ายโฆษณาบวบวมนั้นล่ะก็ ภาพลักษณ์
นักเรียนดีเด่นที่เธอสั่งสมมาหลายปีได้สลายไปในพริบตาแน่

คาโต้ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ก่อนจะพูดว่า

"เฮ้อ...ไม่รู้สินะ ยังไงเธอก็อย่าทำตัวให้มีพิธีกรรมมากไปกว่านี้แล้วกัน
ไว้ฉันจะโทรปรึกษาคุณอิเดะคุแล้วกัน ฉันไปก่อนนะ"

คาโต้โบกมือลาไอโกะก่อนที่จะเดินออกไปจากห้องสมุด

"ทำไมฉันถึงชวยแบบนี้ล่ะ..."

ไอโกะบ่นงม้งเบาๆ ก่อนจะเดินไปที่ชั้นหนังสือ

ตุบ!!

"อ๊ะ! ขอโทษค่ะ"

ไอโกะรีบเอ่ยปากขอโทษคนที่เธอเดินชน แต่พอเงยหน้าขึ้นมอง
คนตรงหน้ากลับกลายเป็นคนที่เธอไม่อยากเจอมากที่สุด...นารุเสะ เรียว!!

เด็กสาวนึ๊กโกรธตัวเองก่อนจะก้มหน้าเป็นเชิงขอโทษอีกครั้งและ
ทำท่าจะเดินหนี แต่แล้วเธอก็ถูกเรียวกว่าแขนเอาไว้แกมยังถูกดันตัวติด
กับกำแพงอีกต่างหาก ไอโกะพยายามสะบัดตัวให้หลุดพ้นจากรีวก แต่
เธอก็สู้แรงของเขาไม่ไหว

"เดี๋ยวลี! จะรีบไปไหนล่ะ เธอเดินชนฉันแล้วไม่คิดจะรับผิดชอบ
เลยหรือไง...คนสวย!"

เรียวใช้มือจับคางของเธอให้หันมามองหน้าเขา

"ฉันแค่เดินชนนายเบาๆ นะ แล้วนายก็ไม่ได้แขนขาหักสักหน่อย
ฉันไม่จำเป็นต้องมานั่งรับผิดชอบนี่" ไอโกะเถียง

เรียวไม่ตอบอะไรและถอดแว่นตาของไอโกะออกซ้ำๆ

เด็กหนุ่มยิ้มอย่างพอใจเมื่อเห็นใบหน้าที่แท้จริงของไอโกะ ก่อนจะ
ค่อยๆ ก้มหน้าเข้าไปใกล้ใบหน้าของเธอมากขึ้น

เด็กสาวหลับตา แม้ริมฝีปากแน่นและหันหน้าหนีทันที ยิ่งเรียวก

เห็นท่าทางหวาดกลัวของไอโกะ เขาก็ยิ่งได้ใจ เด็กหนุ่มเอามือทั้งสองข้างโอบรอบเอวบางไว้และก้มหน้าเข้าไปใกล้อีกจนกระทั่งรับรู้ถึงลมหายใจของกันและกัน แต่เรียวกลับเบนหน้าไปกระซิบที่ข้างหูของเด็กสาวเหมือนเมื่อเช้าแทน

"ถ้าเธอไม่ยอมให้ใครรู้เรื่องที่เธอถ่ายโฆษณาฉันล่ะก็ เธอต้องยอมเป็นแฟนฉัน เข้าใจมั๊ย!"

เรียวพูดเบาๆ ก่อนจะถอนใบหน้าออกมา แต่เขายังคงไม่ปล่อยมือออกจากเอวของไอโกะง่ายๆ

ไอโกะหันกลับมาจ้องตาเรียวเขม็ง แต่แล้วเธอก็ต้องเป็นฝ่ายหลบตาเพราะรู้สึกร้อนผ่าวที่ใบหน้าเมื่อรู้ว่าสายตาที่เรียวมองเธอสื่อความหมายอะไรบางอย่างอย่างชัดเจน เด็กสาวค่อยๆ ช้อนตาขึ้นมองเรียวอีกครั้งก่อนจะพูดว่า...

++ ปีสอง ห้องสี่ ++

แสงอาทิตย์สีส้มยามเย็นที่ส่องลอดเข้ามาทางหน้าต่างแยงตาเรียวที่กำลังฟุบหลับอยู่จนเขาต้องก้มหน้าซุกกับโต๊ะ ตอนนี้เป็นเวลาห้าโมงกว่านักเรียนคนอื่นๆ กลับบ้านกันไปหมดแล้ว เหลือเพียงเขาคนเดียวเท่านั้นครี๊ด!!

ประตูห้องเรียนถูกเปิดออก แต่เด็กหนุ่มไม่สนใจ เขายังคงฟุบหลับต่อไปจนกระทั่งร่างร่างนั้นเดินเข้ามาใกล้ เมื่อเสียงฝีเท้าเงียบลง เด็กหนุ่มก็เงยหน้าขึ้นมามองเพราะนึกสงสัยว่านอกจากเขาแล้ว ใครกันที่ยังไม่กลับบ้าน แต่ภาพตกรหน้ากลับทำให้เขาถึงกับตาค้าง เพราะคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขาก็คือ...อิชิคาวะ ไอโกะ!!

การกระทำมักอยู่เหนือคำพูด... ไอโกะเดินเยื้องย่างเข้ามาหาเขาอย่างช้าๆ ตอนนี้อะไรก็ได้สวมแว่นตาเขยๆ อันนั้นแถมยังปล่อยผมอีกต่างหาก ใบหน้าและสายตาที่เธอกำลังมองเขาอยู่นั้นเหมือนในโฆษณาไม่มีผิด เพียงแต่ตอนนี้เธอใส่ชุดนักเรียนเท่านั้น แต่แค่นี้ก็สวยสำหรับเรียวแล้ว

ไอโกะเดินตรงมาหาเขา และเธอก็ทำสิ่งที่เรียวแทบไม่อยากจะเชื่อว่าจะ
คนอย่างเธอจะทำกับเขา

ไอโกะใช้มือขวาของเธอจับคางเรียวเอาไว้และดันขึ้นเบาๆ เป็นเชิง
ให้รู้ว่าเธอต้องการให้เขาลุกขึ้นยืน

เรียวลุกขึ้นยืนอย่างว่าง่ายเหมือนคนโดนสะกดจิต ไอโกะใช้มือ
ซ้ายที่ว่างอยู่ลูบไล้ใบหน้าของเรียวอย่างแผ่วเบาจนกระทั่งเขาเริ่มรู้สึก
เคลิบเคลิ้มกับสัมผัสนั้น

เธอลากมือทั้งสองข้างอย่างช้าๆ แต่เฝ้าวนมาโอบรอบคอของเรียว
ก่อนจะค่อยๆ โนมลงมากใกล้จนเขารู้สึกได้ถึงลมหายใจอบอุ่นของเธอ
กลิ่นน้ำหอมราคาแพงเตะจมูกเรียวเข้าอย่างจัง กลิ่นน้ำหอมของเธอ...
ช่างหอมหวานกว่าน้ำหอมที่บรรดาอดีตแฟนทั้งหลายของเขาใช้เสียอีก

ใบหน้าของเขาและเธอเขยิบเข้าใกล้กันมากขึ้นเรื่อยๆ จนจมูกของ
ทั้งคู่สัมผัสกัน ขณะที่ริมฝีปากเหลือระยะห่างเพียงไม่กี่เซนติเมตร...

"นารุเสะ!! กล้าดียังไงถึงมาหลับในวิชาของฉัน"

โปก!!

เสียงแหลมสูงของอาจารย์ประจำวิชาดังขึ้นก่อนที่เธอจะบรรจง
ขว้างแปรงลบกระดานมาทางเรียวที่เพิ่งสะดุ้งตื่นขึ้นมาจากความฝันอัน
แสนสุขของเขา และบทลงโทษที่ตามมาก็คือ...

"เย็นนี้เธอต้องไปช่วยฝ่ายกิจการนักเรียนทำความสะอาดโรงยิม
เข้าใจมั๊ย!"

นั่นคือบทลงโทษที่เรียวได้รับ...

เรียวทำหน้ามู๋ แต่แล้วเขาก็เริ่มนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

อิชิคาวะ ไอโกะเป็นหนึ่งในกรรมการนักเรียนฝ่ายรักษาความ
สะอาดอาคารสถานที่นี้เน่า ฮึๆ อิชิคาวะ...ฉันซักจะชอบเธอขึ้นมาจริงๆ
ซะแล้วสิ!

++ ห้องประชุมกรรมการนักเรียน ++

บรรดากรรมการนักเรียนซึ่งเป็นตัวแทนของนักเรียนชั้นต่างๆ กำลัง

ประชุมเรื่องงานวัฒนธรรมประจำปีที่จะจัดขึ้นอาทิตย์หน้า ทุกปีจะมีการ
ออกร้านของนักเรียนปีสอง โดยมีนักเรียนปีหนึ่งและปีสามเป็นผู้เยี่ยมชม
และให้คะแนนซุ้มต่างๆ

"วันนี้เราจะพูดถึงแผนผังของการจัดงานกันนะ ปีนี้เรากำหนดให้
มีการออกร้านบริเวณลานกว้างแทนที่จะใช้สนามหญ้าแบบปีที่แล้ว
เพราะว่าเมื่อปีก่อนร้านของชมรมเคมีเกิดอุบัติเหตุตอตะกองเก็บร้าน สารเคมี
หกกระจายลงบนพื้นหญ้า ทำให้หญ้าตายหมด ปีนี้เราจึงเปลี่ยนมาจัด
ที่ลานกว้างซึ่งเป็นพื้นปูนแทน"

ประธานนักเรียนยังคงพูดถึงการวางแผนผังงานต่อไป แต่คำพูด
เหล่านั้นไม่ได้เข้าหูไอโกะเลยแม้แต่นิดเดียว เพราะเธอยังคงนึกถึงเรื่อง
ที่เกิดขึ้นที่ห้องสมุดเมื่อตอนกลางวัน

* * * * *

'ถ้าเธอไม่อยากจะให้ใครรู้เรื่องที่เธอถ่ายโฆษณาชิ้นล่ะก็ เธอต้องยอม
เป็นแฟนฉัน เข้าใจมั๊ย!'

เรียวพูดเบาๆ ก่อนจะถอนใบหน้าออกมา แต่เขายังคงไม่ปล่อยมือ
ออกจากเอวของไอโกะง่ายๆ

ไอโกะหันกลับมาจ้องตาเรียวเขม็ง แต่แล้วเธอก็ต้องเป็นฝ่ายหลบตา
เพราะรู้สึกร้อนผ่าวที่ใบหน้าเมื่อรู้ว่าสายตาที่เรียวมองเธอสื่อความหมาย
อะไรบางอย่างอย่างชัดเจน เด็กสาวค่อยๆ ซ้อนตาขึ้นมองเรียวอีกครั้งก่อน
จะพูดว่า...

'ฉันไม่มีวันเป็นแฟนกับคนอย่างนายหรอก!!'

พูดจบไอโกะก็รีบอาศัยจังหวะนั้นสะบัดตัวออกและวิ่งออกมาจาก
ห้องสมุดทันที

* * * * *

ยิ่งนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ห้องสมุดเมื่อตอนกลางวัน ไอโกะก็ ยิ่งหน้าแดง ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความโมโหหรือว่าเขินอายกันแน่ เพราะ ตลอดระยะเวลาสิบเจ็ดปีที่ผ่านมา ไอโกะแทบไม่ได้เข้าไปใกล้ผู้ชายคนไหน เลย นอกจากคาโต้ ลูกพี่ลูกน้องของเธอ

ตอนที่เรียวกอนโดอาจารย์ลงโทษ เขาหันหลังมาส่งจูบให้เธอ ถือว่า โชคดีที่ไม่มีแฟนคลับของเรียวกอนโดเห็นเข้า ไม่อย่างนั้นเธอได้ เดือดร้อนแน่!

"เอาล่ะ วันนี้พอแค่นี้ก่อนแล้วกัน ยังไงฉันก็ขอให้อิซึคาวะช่วยดูแล เรื่องความสะอาดและเคลียร์พื้นที่ต่างๆ ในโรงเรียนให้เรียบร้อยก่อนจะ ถึงวันงานนะ อิซึคาวะ...อิซึคาวะ ไอโกะ!"

เสียงของประธานนักเรียนดังเข้ามาในโสตประสาทของไอโกะ เธอสะดุ้งเฮือกเล็กน้อยก่อนจะหันไปมองรอบตัวและพูดว่า

"คะ?"

"นี่เธอไม่ได้ฟังที่ฉันพูดเลยใช่ไหม! เอาเถอะ...ขอให้เธอช่วยจัดการ เคลียร์พื้นที่บริเวณต่างๆ ให้เรียบร้อยภายในอาทิตย์นี้นะ เข้าใจมั๊ย"

ประธานนักเรียนสั่งงานอย่างรวดเร็วก่อนจะเดินออกไปพร้อมกับ กรรมการนักเรียนคนอื่นๆ ที่ทยอยออกจากห้องประชุมไปจนกระทั่ง เหลือแต่ไอโกะคนเดียวเท่านั้น

วันนี้...มันวันช่วยอะไรของฉันกันเนี่ย!

++ โรงยิม ++

ไอโกะเดินสำรวจสถานที่ต่างๆ ภายในโรงเรียนไปเรื่อยๆ จนกระทั่ง มาถึงโรงยิม ซึ่งได้มีคนทำความสะอาดสถานที่แห่งนี้รอเธออยู่แล้ว

"ไอโกะ! ฉันมารอเธออยู่ที่นี่นานแล้วนะ นึกว่าเธอจะไม่มาแล้ว ชะอีก"

เรียวกอนโดคอกฟิงกำพวงด้านหนึ่ง ข้างตัวเขามีไม้ถูพื้นและอุปกรณ์ ทำความสะอาดสารพัดอย่างกองอยู่

"ฉันไม่ได้ขอร้องให้นายรอสักหน่อย อ้อ! นายกับฉันนะไม่ได้เป็น

อะไรกัน เรียกแค้นามสกุลก็พอมัง"

ไอโกะเอ่ยปرامขณะที่เดินเข้ามาด้านในโรงยิมและกวาดสายตามองไปรอบๆ โรงยิมดูสะอาดขึ้นมากหลังจากที่เรียกว่าทำความสะอาดเรียบร้อยแล้ว

"เธอรู้มั๊ย...ฉันแทบนับได้เลยนะว่ามีผู้หญิงกี่คนที่ปฏิเสธฉัน เวลาที่ฉันขอพวกเธอคบด้วยนะ"

ริเวเดินเข้ามาใกล้ไอโกะ เขาเริ่มใช้ลูกไม้เดิมๆ เหมือนเมื่อตอนกลางวัน แต่ไอโกะไม่หลงกลเรียวกอีกแล้ว เธอฉลาดพอที่จะรู้ว่าถ้าเธอหนีโอกาสที่เขาจะเข้าถึงตัวเธอย่อมมีมากกว่าที่เธอยื่นประจันหน้ากับริเวอยู่อย่างนี้ แต่เรียวกก็มีแผนสำรองเอาไว้เหมือนกัน

"หนึ่งในนั้นก็คงมีฉันด้วยล่ะ เพราะฉันไม่มีวันยอมเป็นแฟนกับคนไร้สมองอย่างนายเด็ดขาด"

ไอโกะจ้องหน้าริเวเขม็งขณะเถียงกลับไปอย่างไมยอมแพ้

"ฉันรามาพนันกันมั๊ยล่ะ!"

ริเวจ้องหน้าเธอตาไม่กะพริบและส่งยิ้มเจ้าเล่ห์ให้เธออย่างเคย เขานึกอยากจะเข้าไปตึงแวนตานั่นออกเหลือเกิน เพราะมันทำให้เขามองใบหน้าสวยๆ ของไอโกะได้ไม่ถนัดนัก

"พนันอะไรของนาย..."

ไอโกะเลิกคิ้วเป็นเชิงถาม เรียวกยิ้มนิดๆ เมื่อไอโกะเริ่มหลงกลแผนที่เขาวางไว้

"ภายในระยะเวลาสองเดือนนับตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป ฉันจะทำให้เธอชอบฉันให้ได้ ถ้าฉันทำสำเร็จ เธอต้องยอมเป็นแฟนฉันนะตกลงมั๊ย"

ริเวมองไอโกะด้วยสายตาที่บ่งบอกว่า 'ไม่ว่ายังไงเธอก็ต้องเป็นแฟนเขา' เธอเองก็รู้ว่าเรียวกไม่ใช่คนหน้าตาซีเหว่ ถ้าเธอไม่มีอคติส่วนตัวบางอย่างกับเขา เธอก็คงต้องยอมรับว่าเขาเป็นผู้ชายที่หล่อและมีเสน่ห์ต่อเพศตรงข้ามไม่น้อยเลยทีเดียว แต่ทว่า...ไอโกะไม่อยากจะเสี่ยงกับเรื่องของความรู้สึก เธอจึงตอบกลับไปว่า

"ไม่ล่ะ เรื่องไร้สาระพรรคนี่..."

ไอโกะพูดจบก็หันหลังเดินหนีไปทันที

เรียวกไม่มีอาการตกใจอะไร เพราะเขาคาดไว้อยู่แล้วว่าไอโกะจะต้องปฏิเสธแน่ ในเมื่อเขาคาดคะเนคำตอบเอาไว้สองทางแล้ว เรียวจจึงมีแผนสำรองเตรียมเอาไว้รับมือ

"โอ้เอ๊ย! ฉันก็นึกว่าเธอจะแน่สักแค่ไหน ที่แท้...เธอก็กลัวว่าจะมาชอบฉันใช่ไหมล่ะ"

คำพูดของเรียวกได้ผล ไอโกะชะงักฝีเท้าและหันหน้ากลับมามากมาย ซ้ำๆ เรียวกแอบหัวเราะดังลั่นอยู่ในใจที่แผนการของเขากำลังจะประสบความสำเร็จ และเขายังพอจะเดาออกว่าคำตอบครั้งที่สองของไอโกะจะออกมาเป็นอย่างไร

"ใครว่าฉันกลัวกันล่ะ! ก็ได้..."

ไอโกะสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะพูดต่อว่า

"ตั้งแต่พุ่มนี้ไป ภายในสองเดือนนี้ ถ้านายทำให้ฉันชอบนายไม่ได้ ห้ามนายมายุ่งุ่นวายกับฉันอีกนะ แต่ถ้านายทำได้ ไม่ว่านายจะขออะไร ฉันก็จะให้ทั้งหมด!!"

วันต่อมา

++ ร้านดอกไม้ Flower With Love ++

"ยินดีต้อนรับค่ะ"

เสียงต้อนรับจากพนักงานในร้านดังขึ้นเมื่อเรียวกเดินเข้ามาในร้านดอกไม้แห่งนี้

"เอ่อ...ผมอยากได้ดอกไม้สักช่อครับ แต่ผมไม่รู้จะเลือกดอกไม้อะไรดี"

"นั่นก็แล้วแต่ว่าคุณจะใช้ดอกไม้ในโอกาสอะไรล่ะคะ ฉันจะได้ช่วยเลือกให้ถูก"

เรียวกยิ้มกริ่มก่อนจะตอบว่า

"ผมจะซื้อดอกไม้ไปสรวภาภักสาวครับ!"

++ ปีสอง ห้องสี่ ++

เสียงคุ้ยแจ็กแจ็กจางดังขึ้นเป็นระยะๆ ไปทั่วห้องเรียนก่อนที่ชั่วโหมงโหมมรุ่มตอนเช้าจะเริ่ม เหตุการณ์เช่นนี้ยังคงดำเนินไปเหมือนทุกวัน ไอโกะเองก็นั่งอ่านหนังสืออยู่คนเดียวเช่นเคย

เมื่อเช้านี้ก่อนออกจากบ้าน ไอโกะกรีดร้องแทบล้นบ้านเมื่อเธอส่องกระจกแล้วพบว่าดวงตาทั้งสองข้างของเธอมีรอยคล้ำใต้ขอบตาที่เห็นได้อย่างชัดเจน สาเหตุนั้นมาจากการที่เธอใช้เวลาถึงแต่เรื่องที่เธอไปพนันกับเรียวไวทั้งสิ้น

เด็กสาวเอาแต่คิดไปคิดมาจนนอนไม่พอ ทำให้ตอนนี้ขอบตาของเธอซ้ำเหมือนหมี่แพนด้าก็ไม่ปาน แต่ถึงกระนั้นสิ่งนี้ก็ไม่ได้ทำให้เธอกลายเป็นจุดสนใจของคนในห้องขึ้นมาแต่อย่างใด นอกเสียจากว่า...เหตุการณ์บางอย่างไม่ได้เกิดขึ้นมาเสียก่อน

จู่ๆ ก็มีเสียงกรีดกราดของผู้หญิงดังมาจากทางหน้าโรงเรียน นักเรียนหลายคนในห้องชะงักหน้าออกไปทางหน้าต่างเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ไอโกะไม่คิดจะไปดูและไม่คิดจะสนใจด้วย เธอเอามืออุดหูแล้วนั่งอ่านหนังสือต่อไปตามปกติเพราะอีกไม่นานจะมีการสอบย่อยแล้ว แต่เสียงกรีดก็ยังดังโกล้งเข้ามาเรื่อยๆ จนกระทั่งเล็ดลอดเข้าไปในหูของไอโกะ

เด็กสาวเริ่มทนไม่ไหว เธอปิดหนังสือตั้งบังก่อนจะลุกขึ้นจากโต๊ะและตั้งใจจะเดินออกจากห้อง แต่ไอโกะก็ไม่สามารถเดินออกไปได้เพราะมีเพื่อนๆ หลายคนยืนรออยู่ ไอโกะจึงตัดสินใจเดินไปรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ เพื่อดูว่ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้น

และแล้วเธอก็เข้าใจเรื่องทุกอย่างแจ่มแจ้ง...เรียวกำลังเดินถือกุหลาบสีขาวช่อใหญ่ด้วยสีหน้ายิ้มแย้มตรงมาที่เธอ!

เขายิ้มน้อยๆ เหมือนอย่างเคย ในสายตาสาวๆ หลายคน รอยยิ้มของเขาในตอนนี้อยู่จนโยนมาก แต่สำหรับไอโกะแล้ว เธอกลับรู้สึกเหมือนว่ามันเป็นรอยยิ้มของปีศาจมากกว่า

เมื่อเรียวเดินเข้ามาเกือบจะถึงหน้าห้องเรียน เขาก็หยุดเดินและ

มองไปรอบๆ เด็กหนุ่มยิ้มอย่างพอใจเมื่อเห็นว่าไอโกะกำลังยืนอยู่ในกลุ่มคนที่มามุ่งดูเขา

ใบหน้าคมฉาบรอยยิ้มกว้างก่อนที่เขาจะเดินตรงเข้าไปหาไอโกะ ผู้หญิงหลายคนเริ่มส่งเสียงกรีดดังจนไอโกะหูแทบแตก เพราะทุกคนต่างก็แอบลุ้นอยู่ในใจว่าคนที่เรียวหอบดอกกุหลาบช่อใหญ่มามอบให้จะเป็นตัวเอง

ไอโกะเริ่มรับรู้ถึงลางร้าย เธอจึงหันหลังเดินกลับเข้าห้องทันที เด็กหนุ่มรีบเดินเข้าไปคว้าแขนเธอไว้และโอบกอดเธอจากทางด้านหลังโดยไม่สนใจสายตาดตกตะลึงของนักเรียนหลายคนที่ยืนดูเหตุการณ์นี้อยู่ เรียกเสียงกรีดจากสาว ๆ จนทำให้ทางเดินแทบระเบิด แต่ทว่าคราวนี้เป็นเสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บใจ

เรียวจับตัวไอโกะให้หันกลับมาแล้วยื่นช่อดอกไม้ในมือให้อย่างอาย ๆ จังหวะนั้นเอง เขาฉวยโอกาสนี้หอมแก้มไอโกะหนึ่งที

จึบ!!

ไอโกะทำหน้าเหวอ เธออ้าปากตั้งท่าจะด่าเรียว แต่เขารีบชิงพูดอะไรบางอย่างอย่างจริงจังเพื่อทำให้นักเรียนทุกคนในบริเวณนั้นได้ยิน

"ฉันชอบเธอนะไอโกะ"

พูดจบปุ๊บเรียวก็รีบวิ่งหนีไปทันที ปล่อยให้ไอโกะยืนอยู่ท่ามกลางนักเรียนหลายสิบคนที่ระดมคำถามใส่เธอโดยที่เธอยังตั้งตัวรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ทัน

ชั่วขณะที่ไอโกะหันกลับไปมองเรียวที่วิ่งหนีไป เขาก็หันกลับมาสบตาเธอ เรียวยกคิ้วให้เธอก่อนจะพูดซ้ำ ๆ จนเธอพอจะอ่านปากเขาออกว่า

'โชคดีนะ'

พระเจ้า...นี่ฉันก้าวพลาดไปแล้วก้าวนี้งี่ซุ่มยี้!!

++ ปีสอง ห้องสี่ ++

ช่วงเช้าของวันนี้ไอโกะไม่เป็นอันต้องทำอะไร เพราะเธอต้องมา

นั่งฟังคำนิทาจากสาว ๆ คนอื่นๆ และสาเหตุทั้งหลายก็มาจากเรื่องที่
เจ้าเพลย์บอยตัวแสบเล่นงานเธอในช่วงเช้า

"ฮึ ฉันทอยากรู้จริงๆ เลยว่าทำไมเรียวกุถึงชอบยัอชิตาอะได้!"

"พวกนายคิดเหมือนฉันรีเปลว่าวันนี้เจ้านันต้องลืมเขย่าขวดก่อน
กินยาแน่เลย"

"ไอ้ย! ฉันทอยากจะบ้าตาย ทำไมเรียวกุถึงไม่ซื้อดอกไม้มาให้ฉันมั่ง
ละ ทั้งที่ฉันทเคยเป็นแฟนกับเขามาก่อน"

ไอโกะถึงกับทำหน้าบูด เธอต่างหากที่ต้องเป็นฝ่ายป่น เพราะนอก
จากเธอจะถูกแกล้งให้อับอายต่อหน้าเพื่อนๆ แล้ว เธอยังถูกเพลย์บอย
โรคจิตขโมยหอมแก้มไปเต็มๆ อีกด้วย

ไอโกะมองดอกไม้ที่วางอยู่ใต้โต๊ะแล้วรู้สึกว่อยากจะทำหน้าเจ้าคน
ที่ซื้อดอกไม้ชื่อนี้มาจริงๆ

++ ดาดฟ้า ++

ดาดฟ้าที่ล้อมคประตุเอาไว้เพื่อป้องกันไม่ให้นักเรียนขึ้นไปโดย
ไม่ได้รับอนุญาตกลับมีคนมานอนฮัมเพลงเบาๆ อย่างอารมณ์ดี

เมื่อเช้า...หลังจากที่เขายื่นดอกไม้ให้ไอโกะแล้ว เขาก็วิ่งไปหา
ยูกิมุระ อายากะ รองประธานนักเรียนสุดสวยที่เขาเคยจีบเพื่อขอกุญแจ
ดาดฟ้ามาใช้เป็นที่หลบภัย เพราะเขาก็ไม่อยากจะกลับไปนั่งตอบคำถาม
เพื่อนๆ ในห้องเหมือนกัน เผลอๆ ถ้าเขากลับไปตอนนี้ บางทีเขาอาจ
จะตายเพราะน้ำมือของไอโกะก่อนจะครบสองเดือนก็ได้

พอนึกถึงตรงนี้เรียวกุก็อดที่จะยิ้มออกมาอย่างมีความสุขไม่ได้

ถึงเหตุการณ์เมื่อเช้าจะไม่ได้ทำให้ไอโกะชอบเขา แต่เขาก็ฉวย
โอกาสหอมแก้มนี้มๆ ของเธอได้แล้ว ส่วนการแกล้งสารภาพรักต่อหน้า
คนอื่นๆ นั้นถือว่เป็นการแก้แค้นที่ไอโกะปฏิเสธเขาเมื่อวาน

เรียวกุถึงเหตุการณ์ที่ร้านดอกไม้เมื่อตอนเช้าขึ้นมาได้

* * * * *

'...คุณจะใช้ดอกไม้ในโอกาสอะไรล่ะคะ ฉันจะได้ช่วยเลือกให้ถูก'
เรียวยืมกริมก่อนจะตอบว่า

'ผมจะซื้อดอกไม้ไปสารภาพรักสาวครับ!'

เรียวยืมพาลงมองสำรวจดอกไม้ที่ร้าน

'อืม ถ้าจะสารภาพรักล่ะก็ ฉันว่าน่าจะซื้อดอกกุหลาบนะคะ ว่าแต่...

คนที่คุณจะไปสารภาพรักนี่ เธอเป็นคนยังไงล่ะคะ'

พนักงานสาวแนะนำก่อนจะถามคำถามที่ทำให้เขาเรียวยืมแบ่นจน
เธอนึกหมั่นไส้แถมเอ็นดูเขาขึ้นมาทันที

'เธอเป็นคนยังไงล่ะนะเหรอครับ...'

เรียวทวนคำถาม

'ค่ะ'

'เธอเป็นคนสวย แต่...'

เรียวหยุดคำพูดเอาไว้แค่นั้น เพราะเขาดันนึกถึงไอโกะในความฝัน
ของเขาขึ้นมา คิดแล้ว...เรียวก็อยากกลับไปนอนฝันต่อที่บ้าน

เด็กหนุ่มหลบตาพนักงานก่อนจะมองไปรอบๆ ร้าน และแล้ว

สายตาของเขาก็ไปหยุดอยู่ที่กองดอกกุหลาบขาวที่วางอยู่ด้านใน

พนักงานชายดอกไม้เห็นเรียวเงยไป เธอจึงพูดขึ้นมาว่า

'แต่อะไรคะ'

เรียวหันมาส่งยิ้มให้ก่อนจะพูดว่า

'ช่างเถอะครับ... เขาเป็นว่าผมเลือกดอกกุหลาบขาวนั้นก็แล้วกัน'

พนักงานสาวยิ้มรับและบอกให้เขารอสักครู่

เรียวยื่นดูอะไรเรื่อยเปื่อยสักพัก พนักงานสาวก็นำดอกกุหลาบขาว
ที่จัดซื้อด้วยกระดาษสีสวยมามอบให้ เขาเองก็ไมรู้เหมือนกันว่าอะไร
ตัดสินใจให้เขาเลือกดอกกุหลาบขาว แต่ที่แน่ๆ ก็คือเรียวนึกถึงไบหน้าสวยๆ
ที่กำลังทำท่าหงุดหงิดใส่เขาตอนที่เธอได้รับดอกไม้ชิ้นนี้ออก

* * * * *

เรียวยิ้มกับตัวเอง ...ป่านนี้เจ้าของดอกกุหลาบชอนนั้นจะเป็นยังไง
มังนะ!

ขณะที่เขากำลังนอนคิดเพลินๆ อยู่ นั่น ประตูคาดฟ้าก็ถูกเปิดออก
"ไฉนจะนารุเสะ เธอใช้คาดฟ้าปกฝ่อนเสรีจรียัง"

คนที่เดินขึ้นมาคืออายากะนั่นเอง...

"เสรีจแล้วครับ รุ่งพี่อายากะจะมาเอากุญแจคืนหรือครับ"

เรียวซุกหน้าลงกับชอกคอขาวผ่อง เจ้าหล่อนหัวเราะคิกคักอย่าง
พอใจก่อนจะพูดขึ้นมาว่า

"อืม...นั่นสินะ ล็อคประตูคาดฟ้าไปเลยก็ดีเหมือนกัน เพราะเดี๋ยว
จะมีการประกาศให้แต่ละห้องเริ่มประชุมเรื่องงานวัฒนธรรมคาบเช้าของ
วันพรุ่งนี้ ฉันเองก็ต้องไปประชุมเรื่องหัวข้อการประกวดตอนเที่ยงนี้ด้วย
เหมือนกัน"

เพราะว่าเธอเป็นถึงรองประธานนักเรียน ยังไงหน้าที่ต้องมาก่อน
เรื่องอื่น

"นั่นหรือครับ แล้วหัวข้อที่จะใช้แข่งขันในงานวัฒนธรรมปีนี้มีอะไร
มังล่ะครับ"

อายากะทำท่านึกพลางนับนิ้ว

"ปีนี้เรากำหนดไว้ว่าจะมีการแข่งขันสิบอย่าง แต่ตอนนี้เราเพิ่งจะ
กำหนดไปได้เก้าอย่างเอง ก็มี...การแข่งขันคัดพู่กัน จัดดอกไม้ แต่งยูคาตะ
ทำอาหาร ชงชา ต่อกลอน ตอบปัญหา การประกวดวงดนตรี อืม...มี
อะไรอีกน้า อ้อ! แล้วก็แข่งเคนได้จ้ะ!"

เธอบอกพลางยิ้มหวานให้ เรียวรีบถามต่อว่า

"อีกอย่างนึงล่ะครับ"

หญิงสาวส่ายหน้า เพราะคณะกรรมการนักเรียนก็ยังไม่ออกเลย
ว่าจะให้การแข่งขันสุดท้ายเป็นอะไรดีที่ทั้งวันงานใกล้จะมาถึงแล้ว

"ยังไม่มีผู้เลยจ้ะ จริงด้วยสิ! เธอมีความคิดอะไรดีจ้ะ มังมัยล่ะ เพราะ
การแข่งขันอย่างสุดท้ายมีเงินเป็นของรางวัลเชียวนะ"

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร จู่ๆ เรียวก็นึกถึงใบหน้าไอโกะขึ้นมาอีกแล้ว

เขารุ่นคิดอะไรอยู่สักพักก่อนจะตัดสินใจพูดขึ้นมาว่า

"รุ่นพี่อยากอะครับ! ถ้าจะจัดการแข่งขันประชันความสวยล่ะก็ พอจะเป็นไปได้มั๊ย" เรียวถาม

"ได้ดี! เดี่ยวฉันจะลองเสนอดู ดีเหมือนกันนะ เพราะโรงเรียนเรา ไม่ได้จัดการประกวดแบบนี้มาหลายปีแล้ว แต่จะเป็นการประกวดแบบไหน ดีล่ะจ๊ะ"

เรียวยิ้มเจ้าเล่ห์ตามแบบฉบับของเขาพรางเอ่ยขึ้นว่า

"Sexy Girl เป็นไงครับ!"

++ โรงอาหาร ++

"ว่าไง! วันนี้เธอมากินข้าวคนเดียวอีกแล้วหรือ"

เรียวถามไอโกะระหว่างที่เธอกำลังเดินไปโรงอาหาร นักเรียนหลายคนเริ่มหันมาให้ความสนใจกับบทสนทนาของคนทั้งคู่

"นาย... อย่ามายุ่งกับฉันนะ! เพราะนายแท้ๆ ฉันถึงต้องมา เดือดร้อนแบบนี้"

ไอโกะชี้หน้าคาดโทษเรียวและพยายามเดินให้ห่างเขามากที่สุด

"เธอโกรธฉันมากเลยหรอเนี่ย เอาน่า...ฉันขอโทษ ดีกันนะ"

เรียวยื่นนิ้วก้อยไปให้ แต่ไอโกะกลับเบือนหน้าหนีก่อนจะรีบเดินหนี ออกมาเร็วสุดชีวิต ในขณะที่เด็กหนุ่มก็ไม่ละความพยายามในการจ้อ

ตลอดทางเดินไปโรงอาหาร ไม่ว่าใครก็คงจะแปลกใจไม่ใช่น้อยเมื่อ เห็นภาพเด็กหนุ่มหน้าตาดีที่สาว ๆ หลายคนคลั่งไคล้เดินตามจ้อเด็กสาว ที่ดูยังไงก็หาความสุขไม่เจอเลยสักนิด แม้แต่คาได้ก็ยังคงแปลกใจที่ลูกพี่ ลูกน้องของเขากับเรียวทำท่าเหมือนคนรักที่กำลังจ้อกันยังงัยยังงั้น

ถึงจะถูกด่าเจ็บแสบหลายหน แต่เรียวก็ไม่เคยเข็ด เขาเดินถือ ซามูราเม็งมาวางบนโต๊ะเดียวกับไอโกะโดยไม่สนใจสายตาคนอื่นเลยแม้แต่น้อย

"ตาย! คุณยอชิคาวะ ไอโกะ นักเรียนดีเด่นดี แม่นั่นไซม์ยี่ที่ เรียวคุงตามจีบอยู่ ฮึๆ ฉันมองหน้ายัยนั่นเป็นร้อยครั้งแล้วยังหาความ

สวยไม่เจอลุย"

เสียงต่อว่าดังขึ้นอย่างไม่เกรงใจ ไอโกะจับตะเกียบแน่น ตอนนี้ออดทนของเธอใกล้จะหมดเต็มทีแล้ว เมื่อเช้าเธอต้องทนนั่งฟังคำนิทาจากเพื่อนร่วมห้องโดยไม่ปริปากบ่นไปแล้ว คราวนี้เธอยังต้องมาทนนั่งฟังเรื่องเง่าไร้สาระระหว่างกินข้าวอีก

ทางด้านคาโต้...เขาเริ่มไม่พอใจที่มีคนมาว่าลูกพี่ลูกน้องของเขาเสียๆ หายๆ เหมือนกัน พอเขาทำท่าจะลุกขึ้นมาจัดการ ก็ถูกเพื่อนๆ รังตัวเอาไว้เพราะกลัวว่าเรื่องราวจะบานปลาย

เรียวเองก็เริ่มรู้สึกว่บรยากาศจะไม่ค่อยดี ดูจากสีหน้าของไอโกะตอนนี้แล้ว เธอแทบจะฆ่าคนด้วยมือเปล่าได้เลย

"หน้าตาที่ไม่ได้เรื่อง แล้วยังมาเกาะเกาะเรียวคุงอีก ไม่หัดดูตัวเองซะมั่งเลย!"

คราวนี้หน้าเรียวหดเหลือสองนิ้ว เขาริบหันซ้ายหันขวาไปมองอยู่และริวอิจิซึ่งกำลังมองดูเหตุการณ์นี้จากอีกโต๊ะหนึ่งก่อนจะรีบถือชามราเม็งวิ่งไปหาเพื่อนรักทั้งสองทันที

คนอื่นอาจไม่เห็น แต่เขาเห็น! เมื่อกี้...ตอนที่ไอโกะได้ยินคำนิทาเธอจับตะเกียบในมือของเธอแน่น จนตะเกียบไม้หักไปเรียบร้อยแล้ว ตอนนีเขานั่งอยู่ใกล้เธอที่สุด ดีไม่ดีอีกเดี๋ยวเธออาจจะหันมาบีบคอเขาก็ได้!

คาโต้ที่ตัดสินใจจะเดินเข้าไปช่วยน้องสาวรีบเดินถอยหลังกลับไปที่โต๊ะโดยอัตโนมัติ เพราะเห็นหน้าของไอโกะแล้ว เขาก็เริ่มกลัวๆ เหมือนกัน

โครม!!

"โธ้ย! ทนไม่ไหวแล้วนะ!!!"

ทุกคนในโรงอาหารอึ้งไปตามๆ กัน ถาดอาหารโดนบดหล่นจากโต๊ะลงมายู่บนพื้นด้วยฝีมือของไอโกะ แต่แค่นี้ยังไม่สาสมแก่ความอึดอัดใจของเธอที่ถูกกักเก็บมาตั้งแต่เช้า

"พวกเธอจะมายุ่งอะไรกับฉันนักหนา!! เป็นนักเรียนดีเด่นแล้วมันผิดกฎหมายหรือไง คนอย่างพวกเธอนะก็มีแต่พวกไร้สมอง ดีแต่ทำ

แต่เดี๋ยววันนี้ ทั้งนั้นแล้วยังมาทำปากดีว่าคนอื่นอีก!!!!"

ไอโกะตะคอกเสียงดังกว่าเดิม เธอยกขาขึ้นเหยียบบนเก้าอี้โดยลืมไปว่าตัวเองกำลังนั่งกระโปรงอยู่ และเป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกอึดอัดกับกระดุมเสื้อที่ติดขึ้นมาจนมิดคอเพราะความโกรธ เธอกระซกมันอย่างแรงจนทำให้กระดุมหลุดออกไปเม็ดหนึ่ง

เธोजัดการหยิบของใกล้ตัวทุกอย่างเขวี้ยงไปทางโต๊ะซึ่งกลุ่มผู้หญิงที่นั่งอยู่ จนนอนนี้แทบไม่เหลืออะไรให้เธอเขวี้ยงแล้ว ไอโกะทำท่าอึดอัดก่อนจะหยิบแว่นตาที่เป็นอาวุธชิ้นสุดท้ายเขวี้ยงออกไปเต็มแรง

เด็กสาวเหนื่อยหอบเพราะแรงโมโหโดยที่เธอไม่รู้ตัวว่ากระดุมเสื้อหลุดอยู่ เผยให้เห็นเนินอกขาวเนียนนิดๆ ดูเช็กซีในสายตาผู้ชายทั้งโรงอาหาร ทุกคนต่างตกตะลึงเพราะคิดไม่ถึงว่าเวลาที่เด็กสาวทำทางคงแก่เรียนดูนิ่งๆ เรียบร้อยอย่างไอโกะโมโห เธอจะบ้าดีเดือดขนาดนี้ แต่สิ่งที่ทุกคนช็อคยิ่งกว่าก็คือความเช็กซีและหน้าตาของไอโกะในยามนี้ดูคล้ายกับใครคนหนึ่ง

คนทั้งโรงอาหารอยู่ในอาการตกตะลึงไปชั่วขณะ และแล้ววิวจิที่ใต้สติก่อนใครเพื่อนก็ชี้หน้าไอโกะแล้วตะโกนเสียงดังว่า

"เฮ้ย!! นั่นมัน...นางเอกโฆษณาไวน์คนนั้นนี่หว่า!"

ดูท่า...ไอโกะคงต้องเจอเรื่องวุ่นๆ อีกแล้ว